

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z odwołania H. .
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę inwalidy wojennego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 6 grudnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../05,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są: 1) wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienia dotyczące zakresu podmiotowego statusu żołnierza oraz uprawnień do renty inwalidy wojennego wielokrotnie były przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, który konsekwentnie wyjaśnia, że przepisy ustawy z 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.), nie dotyczą osób cywilnych, które stały się inwalidami wskutek działań wojennych, (por. wyrok z 16 lutego 1999 r., II UKN 483/98, OSNAPiUS 2000 r., Nr 8, poz. 320). Po raz kolejny Sąd Najwyższy przypomina, że żadna z metod wykładni art. 6 i 8, a także posiłkowo art. 7 tej ustawy, nie pozwala na objęcie osób cywilnych osadzonych w obozie koncentracyjnym z innych przyczyn, niż enumeratywnie wymienione w jej art. 7 ust. 5, definicją pojęć: „żołnierz” oraz „inwalida wojenny”, a renta inwalidy wojennego przysługuje tylko żołnierzom. Osoby cywilne mogą natomiast być osobami represjonowanymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371). Dyspozycją tego przepisu nie są jednak objęte wszystkie osoby przebywające w obozach koncentracyjnych (innych miejscach w nim wymienionych), lecz tylko te, które w nich przebywały z przyczyn politycznych, narodowościowych, religijnych i rasowych. Podkreślić więc trzeba, że gdyby wnioskodawca znalazł się w obozie koncentracyjnym np. za przestępstwo kryminalne, a nie z przyczyny politycznej, jaką była działalność jego braci, to nie byłoby podstaw do przyznania mu renty przysługującej osobom represjonowanym, a taką pobiera. W sprawie nie zaistniała nieważność postępowania, a w skardze nie wykazano rozbieżności w orzecznictwie. Nie można jej też przypisać oczywistej zasadności, lecz przeciwnie – jest oczywiście bezzasadna, więc w świetle powołanego wyżej art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie było przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania i dlatego na jego podstawie oraz na podstawie § 2 tego przepisu Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.